

Ang Pahayag ni Jesucristo - Bilang Labimpito

Pagpukaw sa mga Tuyong Buto: Isang Panawagan sa Kadalisan at Pananampalataya sa Panahon ng Pagkabalang

Jeff Pippenger
2023-11-17

Ang mga tuyong buto na nakahandusay bilang mga patay sa lansangan ay nakaririnig ng “tinig” ng sumisigaw sa ilang sapagkat dumating na ang Mang-aaliw, bilang katuparan ng pangako ni Jesus na isusugo Niya ito. Sa unang pagkadismaya ng mga Millerite, nabatid ng mga Millerite na sila ay nasa panahon ng pagkaantala sa talinghaga ng birhen.

Nakita ng mga nadismaya sa Banal na Kasulatan na sila’y nasa panahon ng pag-antala, at na dapat silang matiyagang maghintay ng katuparan ng pangitain. Ang gayunding katibayan na nag-akay sa kanila na hanapin ang kanilang Panginoon noong 1843 ay siya ring nag-akay sa kanila na asahan Siya noong 1844. *Spiritual Gifts*, tomo 1, 153.

Yaong mga tinipuhan ng mga Milerita ay inuulit ang karanasan ng unang pagkabigo, at kapag ginagawa nila ito, dapat nilang maunawaan na sila rin ay nasa panahon ng pag-antala sa talinhaga ng mga dalaga. Tanging ang impluwensya ng Tagapag-aliw ang nagpapahintulot sa kanila na makita ang katotohanang ito. Ang pagkilalang iyon, na idinulot ng Tagapag-aliw, ay kinakatawan ng unang propesiya na inutusan si Ezekiel na ipahayag sa libis ng mga tuyong, patay na buto.

Muling sinabi niya sa akin, Magpahayag ka ng propesiya hinggil sa mga butong ito, at sabihin mo sa kanila, O kayong tuyong mga buto, pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon. Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos sa mga butong ito; Narito, gagawin kong pumasok sa inyo ang hininga, at kayo’y mabubuhay: At ilalagay ko sa inyo ang mga litid, at magpapatubo ako ng laman sa inyo, at babalutan ko kayo ng balat, at ilalagay ko sa inyo ang hininga, at kayo’y mabubuhay; at malalaman ninyo na ako ang Panginoon. Kaya’t nagpahayag ako ng propesiya ayon sa iniutos sa akin: at samantalang ako’y nagpapahayag ng propesiya, nagkaroon ng isang ingay, at, narito, isang pagyanig, at ang mga buto ay nagsipagsama-sama, buto sa kani-kaniyang buto. At nang masdan ko, narito, umusbong sa kanila ang mga litid at ang laman, at binalutan sila ng balat sa ibabaw: ngunit walang hininga sa kanila. *Ezekiel 37:4-8*.

Ang “ingay” ay kumakatawan sa Espiritu Santo. Sa puntong iyon, kailangang matanto ng mga dalaga na sila ay nasa panahon ng paghihintay. Sagana sa Banal na Kasulatan ang mga tagubilin hinggil sa dapat gawin ng mga nabigo kapag kanilang natanto na sila ay nasa panahon ng paghihintay. Itinuturo ni Jeremias na kailanman ay hindi sila dapat bumalik sa “kapulungan ng mga manunuya,” na, sa mensahe sa Filadelfia, ay ang sinagoga ni Satanas. Dapat din nilang pagbukurin ang mahalaga mula sa hamak. Ang pagtatambis ng mahalaga at ng hamak ay may dalawahang kahulugan.

Natutuhan ko sa aking sarili ang makapropetang pagkakaibang ito ilang taon na ang nakalipas, nang ilapat ko ang panaginip ni William Miller. Tumpak kong tinukoy ang mga hiyas bilang mga

katotohanan ng Salita ng Diyos, at ang mga huwad na hiyas bilang mga tiwaling doktrina. Pagkaraan, itinuro sa akin na si James White ay gumawa rin ng paglalapat sa panaginip ni William Miller, at sa kaniyang paglalapat, kinilala niya ang mga hiyas bilang tapat na bayan ng Diyos, at ang mga huwad na hiyas bilang mga huwad na nagpapakilalang nasa katotohanan. Nang sinuri ko kung ano ang itinuro ni James White hinggil sa panaginip, napagtanto kong kami ay kapwa tama. Maaaring katawanin ng mga hiyas ang mga tapat sa Diyos, at ng mga huwad na hiyas ang mga di-tapat, ngunit maaari ring katawanin ng mga hiyas ang mga katotohanan ng Salita ng Diyos at ng mga huwad na hiyas ang mga maling doktrina. Inilapat ni James White ang panaginip ni Miller sa kasaysayang kaniyang kinabubuhayan noon, ngunit tiningnan ko ang panaginip bilang kasaysayan ng mga huling araw. Sama-samang itinuturo ng dalawang paglalapat na ang tao ay nagiging ayon sa kaniyang pinaniniwalaan, at kung pipiliin niyang manangan sa mga maling doktrina, wawalisin siya palabas ng bintana ng tagapagwalis ng dumi, kasama ng mga doktrinang kaniyang kinaugnayan. Tayo ay kung ano ang ating kinakain.

Kapag natuklasan ng mga nadismaya na sila ay nasa panahon ng paghihintay, ayon kay Jeremias ay nararapat nilang ihiwalay ang mahalaga sa hamak.

Paanong ang mga taong nakikipagdigma laban sa pamahalaan ng Diyos ay nagkakaroon ng karunungan minsan nilang naipamamalas? Si Satanas mismo ay tinuruan sa mga bulwagan ng langit, at siya'y may kaalaman sa mabuti gayundin sa masama. Ipinaghahalo niya ang mahalaga sa kasuklam-suklam, at dito nagmumula ang kaniyang kapangyarihang manlinlang. Ngunit sapagkat si Satanas ay nagsuot ng mga kasuotang may makalangit na ningning, tatanggapin ba natin siya bilang isang anghel ng liwanag? Ang manunukso ay may mga ahente, na tinuruan ayon sa kaniyang mga pamamaraan, pinukaw ng kaniyang espiritu, at hinubog para sa kaniyang gawain. Makikipagtulungan ba tayo sa kanila? Tatanggapin ba natin ang mga gawa ng kaniyang mga ahente bilang kailangang-kailangan sa pagkakamit ng edukasyon? Ministry of Healing, 440.

Ang mahalaga at ang hamak ay kumakatawan sa katotohanan at sa kamalian. Kumakatawan din ito sa dalawang uri ng mga tao.

'Gayunman, ang saligan ng Diyos ay nananatiling matatag, na may ganitong tatak: Nakikilala ng Panginoon ang mga sa Kanya. At lumayo sa kalikuan ang bawat tumatawag sa pangalan ni Cristo. Datapuwa't sa isang dakilang bahay ay may mga sisidlan hindi lamang ng ginto at ng pilak, kundi gayon din ng kahoy at ng lupa; at ang ilan ay ukol sa karangalan, at ang ilan ay ukol sa kahihyan.' Ang 'dakilang bahay' ay kumakatawan sa Iglesia. Sa Iglesia ay matatagpuan ang ang hamak gayundin ang ang mahalaga. Ang lambat na inihagis sa dagat ay nagtitipon ng mabuti at ng masama. Review and Herald, Pebrero 5, 1901.

Tinuruan si Jeremias na, kung siya'y manunumbalik, kailangan niyang mahiwalay sa mga hangal na dalaga, at kinakailangan din niyang humiwalay sa mga maling aral ng mga hangal na dalaga. Ang isandaan apatnapu't apat na libo ay yaong mga pumapasok sa ganap na pagkakaisa. Si Jeremias ay kumakatawan sa gawaing dapat magampanan ng mga tinawag na tatatakan ng ikalawang mensahe ni Ezekiel tungkol sa apat na hangin, upang sila'y maging "bibig" ng Diyos, kapag nagsalita ang pangitain. Nagsalita ang pangitain sa kasaysayan ng mga Millerita nang

dumating ang paghatol, at nagsasalita ito sa kasaysayan ng isandaan apatnapu't apat na libo kapag nagsasalita ang halimaw na mula sa lupa, at dumarating ang paghatol ng ikatlong "sa aba." Pagkatapos, ang mga nakatupad sa gawaing tinukoy ni Jeremias ay itinataas bilang mga bantay ng Diyos.

Kapag isinusugo ng Panginoon ang Mang-aaliw upang pukawin ang mga nabigo mula sa kanilang kamatayan, Kanyang tinutukoy ang isang gawaing pagdadalisay na dapat nilang ganapin upang maging Kanyang mga tagapagsalita sa krisis ng batas sa Linggo. Sumasang-ayon si Isaias sa payo ni Jeremias.

O kay ganda sa mga bundok ng mga paa ng nagdadala ng mabuting balita, na nagpapahayag ng kapayapaan; na nagdadala ng mabuting balita ng kabutihan, na nagpapahayag ng kaligtasan; na nagsasabi sa Sion, Naghahari ang iyong Diyos! Itataas ng iyong mga bantay ang tinig; sa iisang tinig ay aawit sila: sapagkat makikita nila sa kanilang sariling mga mata, kapag ibinalik ng Panginoon ang Sion. Humiyaw kayo sa kagalakan, mag-awit kayong magkakasama, kayong mga sirang pook ng Jerusalem: sapagkat inalih ng Panginoon ang kaniyang bayan; tinubos niya ang Jerusalem. Isaias 52:7-9.

Yaong mga “nagdadala ng mabuting balita” at “naghahayag ng kapayapaan at kaligtasan” ay itinataas ang “kanilang mga tinig nang magkakasama,” sapagkat sila’y “magkikita nang mata sa mata.”

May ilan pang iba na ipinakita sa akin na isinasanib ang kanilang impluwensya sa mga nabanggit ko, at magkakasama nilang ginagawa ang kanilang makakaya upang ilayo mula sa katawan at magdulot ng kalituhan; at ang kanilang impluwensya ay naglalagay sa katotohanan ng Diyos sa masamang pagtingin. Si Jesus at ang mga banal na anghel ay nag-aangat at nagbubuklod sa bayan ng Diyos sa iisang pananampalataya, upang silang lahat ay magkaroon ng isang pag-iisip at isang paghatol. At habang sila’y inihahantong sa pagkakaisa ng pananampalataya, upang sila’y magkaisa ng pananaw sa mga napakaseryoso at mahalagang katotohanan para sa panahong ito, si Satanas ay gumagawa upang salungatin ang kanilang pagsulong. Si Jesus ay kumikilos sa pamamagitan ng Kanyang mga kasangkapan upang tipunin at pag-isahin. Si Satanas ay kumikilos sa pamamagitan ng kanyang mga kasangkapan upang pangalatin at pagwatak-watakin. “Sapagkat, narito, ako’y mag-uutos, at aking sasalain ang sambahayan ng Israel sa gitna ng lahat ng mga bansa, gaya ng pagsala ng butil sa salaang, gayon man, hindi mahuhulog sa lupa kahit ang pinakamaliit na butil.”

Sinusubok at pinatutunayan na ngayon ng Diyos ang Kanyang bayan. Ang pagkatao ay nililintang. Tinutimbang ng mga anghel ang moral na halaga, at nagpapanatili ng tapat na talaan ng lahat ng gawa ng mga anak ng tao. Sa gitna ng nagpapakilalang bayan ng Diyos ay may mga pusong tiwali; ngunit sila’y susubukin at patutunayan. Ang Diyos na bumabasa sa puso ng bawat isa ay ilalantad sa liwanag ang mga bagay na nakatago sa kadiliman, sa mga pook na kadalasa’y hindi man lamang pinaghihinalaan, upang ang mga katitisan na humadlang sa pagsulong ng katotohanan ay maalis, at ang Diyos ay magkaroon ng isang malinis at banal na bayan na magpahayag ng Kanyang mga palatuntunan at mga kahatulan.

Ang Kapitan ng ating kaligtasan ay pinangungunahan ang Kanyang bayan nang hakbang-hakbang, nililinis at inihahanda sila para sa paglilipat, at iniwan sa hulihan ang mga may hilig na humiwalay mula sa katawan, na ayaw magpasakop sa pamamatnubay, at nasisiyahan sa kanilang sariling katuwiran. "Kaya kung ang liwanag na nasa iyo ay kadiliman, gaano kalaki ang kadilimang iyon!" Walang higit na pagdarayang makalilinlang sa isip ng tao kaysa yaong nagtutulak sa mga tao na magkandili ng isang espiritu ng pagtitiwala sa sarili, na maniwalang sila'y nasa tama at nasa liwanag, samantalang sila ay humihiwalay sa bayan ng Diyos, at ang iniingatan nilang liwanag ay kadiliman. Testimonies, tomo 1, 332, 333.

Ang pariralang "nagdadala ng mabuting balita" ay inuulit nang makalawa sa sipi sa aklat ni Isaias upang tukuyin ang kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi; gayundin naman, ang mga talatang humahantong sa paglalarawan ni Isaias hinggil sa pagkakaisang natutupad kapag ang mahalaga ay inihihwalay sa hamak ay tumutukoy din dito.

Gumising ka, gumising ka; isuot mo ang iyong kalakasan, O Sion; isuot mo ang iyong maririkit na kasuotan, O Jerusalem, ang banal na lungsod: sapagkat mula ngayo'y hindi na papasok sa iyo ang mga di-tuli at ang mga marurumi. Ipagpag mo ang alikabok na nasa iyo; tumindig ka, at umupo ka, O Jerusalem: kalagin mo ang mga tali ng iyong leeg, O anak na babae ng Sion na bihag. Isaias 52:1, 2.

Si Jeremias ay kumakatawan sa mga nasa unang pagkabigo, na kinikilala na sila ay nasa panahon ng paghihintay. Iniuutos ni Isaias sa gayon ding mga tao: "Gumising, gumising." Sila ay nagigising at sa kahuli-hulihan ay dumarating sa isang kalagayan na wala nang di-tuli at marumi sa iglesia ng Diyos, sapagkat naisakatuparan na nila ang gawaing paghiwalayin ang mahalaga at ang hamak. "Ibig ng Panginoon na ang kaniyang iglesia ay madalisay, bago ang kaniyang mga hatol ay higit na kapansin-pansing bumagsak sa sanlibutan."

Tayo'y mabilis na lumalapit sa katapusan ng kasaysayan ng daigdig na ito. Malapit na malapit na ang wakas, higit na malapit kaysa inaakala ng marami, at pasan ko ang bigat na ipamanhik sa ating mga tao ang pangangailangang taimtim na hanapin ang Panginoon. Marami ang natutulog, at ano ang masasabing makapupukaw sa kanila mula sa kanilang makalaman na pagkakatulog? Ibig ng Panginoon na madalisay ang Kanyang iglesia, bago sa lalong kapansin-pansing paraan bumagsak sa daigdig ang Kanyang mga kahatulan.

Sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? At sino ang makatatayo kapag siya'y nagpakita? Sapagkat siya'y tulad ng apoy ng magtutunaw, at tulad ng sabon ng mga tagapaglaba; at siya'y uupo na parang magtutunaw at tagapagdalisay ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at padadalisayin sila gaya ng pagdalisay sa ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran.

Aalisin ni Cristo ang bawat balabal ng pagkukunwari. Walang anumang paghahalo ng tunay at huwad ang makalilinlang sa kanya. 'Siya'y gaya ng apoy ng tagapagdalisay,' na pinaghihiwalay ang mahalaga sa hamak, ang latak sa ginto.

Tulad ng mga Levita, ang bayang hinirang ng Diyos ay Kaniyang ibinukod para sa Kaniyang natatanging gawain. Bawat tunay na Kristiyano ay nagtataglay ng mga kredensiyal na

saserdotal. Iginagawad sa kaniya ang banal na pananagutan na katawanin sa sanlibutan ang katangian ng kaniyang Amang nasa langit. Nararapat niyang dinggin nang mabuti ang mga salitang, “Kaya nga, kayo ay maging sakdal, gaya ng inyong Amang nasa langit ay sakdal.”

Ngunit sa inyo na may takot sa aking pangalan ay sisikat ang Araw ng Katuwiran na may kagalingan sa kaniyang mga pakpak; at kayo’y lalabas at lalaking gaya ng mga guya sa kulungan. At inyong yuyurakan ang masasama; sapagkat sila’y magiging abo sa ilalim ng talampakan ng inyong mga paa sa araw na aking gagawin ito, wika ng Panginoon ng mga hukbo.

'Alalahanin ninyo ang kautusan ni Moises na aking lingkod, na iniutos ko sa kaniya sa Horeb para sa buong Israel, kasama ang mga palatuntunan at ang mga kahatulan. Narito, susuguin ko sa inyo ang propetang si Elias bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: at kaniyang ibabaling ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama, baka ako'y pumarito at hampasin ang lupain ng isang sumpa.' Review and Herald, Nobyembre 8, 1906.

Yaong kumakapit sa mga maling doktrina ay ihihiwalay sa loob ng kasaysayang nagsisimula sa "tinig" na sumisigaw sa ilang. Yaong tumatangging pahintulutan ang mapaglikhang kapangyarihan ng Diyos na magbunga ng isang personal na karanasang pinabanal ay ihihiwalay mula sa "ginto" sa loob ng kasaysayang nagsisimula sa "tinig" na sumisigaw sa ilang. Mananatili silang mga taga-Laodicea sa mismong puntong lumalagpas ang Laodicea tungo sa Filadelfia.

Ang gawaing pagbubukod ng marangal mula sa hamak ay halos ganap na gawain ng Sugo ng Tipan na biglang dumarating upang dalisayin ang mga anak ni Levi, ngunit dapat din tayong makibahagi.

Kaya nga, mga minamahal, yamang lagi kayong tumatalima, hindi lamang sa aking harapan kundi ngayon, lalo pa sa aking kawalan, ganapin ninyo ang inyong sariling kaligtasan na may takot at panginginig. Sapagkat ang Diyos ang gumagawa sa inyo, upang kayo’y magnais at magsagawa ayon sa kanyang mabuting kalooban. Gawin ninyo ang lahat ng mga bagay na walang pagbubulung-bulungan at pagtatalo, upang kayo’y maging walang kapintasan at walang sala, mga anak ng Diyos na walang maipaparatang, sa gitna ng isang lahing baluktot at saliwas, na sa gitna nila’y lumiliwanag kayo na gaya ng mga ilaw sa sanlibutan. Filipos 2:12-15.

Sinabihan si Jeremia na ihiwalay ang mahalaga sa hamak kung ninanais niyang maging tagapagsalita ng Diyos sa darating na paghuhukom. Ang mismong katotohanang naririnig niya ang payo ng Diyos sa kanya ay nagpatunay na ang presensiya ng Mang-aaliw ay naroroon na at maaaring kamtin, kung pipiliin niyang tanggapin ang gawain.

Ang gawaing pagkamit ng kaligtasan ay isang pagkakatuwang, isang pinagsamang gawain. Dapat magkaroon ng kooperasyon sa pagitan ng Diyos at ng nagsisising makasalanan. Ito ay kailangan para sa paghubog ng mga matuwid na simulain sa pagkatao. Ang tao ay dapat magsumikap nang buong sigasig upang malampasan ang anumang humahadlang sa kaniya sa pag-abot sa kasakdalan. Subalit ganap siyang nakasalalay sa Diyos para sa tagumpay. Ang

pagsisikap ng tao, sa kaniyang sarili lamang, ay hindi sapat. Kung wala ang tulong ng kapangyarihan ng Diyos, hindi ito magbubunga ng anuman. Gumagawa ang Diyos, at gumagawa ang tao. Ang paglaban sa tukso ay dapat magmula sa tao, na dapat humugot ng kaniyang kapangyarihan sa Diyos. Sa isang panig ay may walang-hanggang karunungan, habag, at kapangyarihan; sa kabila naman, kahinaan, pagkamakasalanan, at lubos na kawalang-magagawa.

Nais ng Diyos na tayo'y magkaroon ng paghahari sa ating sarili. Ngunit hindi Niya tayo matutulungan kung wala ang ating pagsang-ayon at pakikipagtulungan. Ang Banal na Espiritu ay gumagawa sa pamamagitan ng mga kapangyarihan at mga kakayahang ipinagkaloob sa tao. Sa ganang atin, hindi natin kayang iayon ang mga layunin, mga pagnanasa, at mga hilig sa kalooban ng Diyos; ngunit kung tayo'y "handang maging handa," isasakatuparan ito para sa atin ng Tagapagligtas, "na ibinabagsak ang mga haka-haka, at bawat bagay na matayog na nagtataas ng sarili laban sa pagkakilala sa Diyos, at bumibihag sa bawat pag-iisip upang pasunurin kay Cristo." 2 Corinto 10:5. Acts of the Apostles, 482.

Ang tatlo at kalahating araw ng Apocalipsis labing-isa, kapag ang mga tuyong buto ay patay sa lansangan, ay sagisag ng isang "ilang," at ang "ilang" ay kumakatawan sa "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim. Sa katapusan ng pagkakapangalat ng tatlo at kalahating araw, yaong mga tinawag upang mapasama sa isandaan at apatnapu't apat na libo ay marapat na "magising" at "ipagpag ang alikabok." Sinabi ni Sister White, "Nais ng Panginoon na mapadalisa ang Kanyang iglesia, bago sa higit na kapansin-pansing paraan bumagsak ang Kanyang mga hatol sa sanlibutan."

Kaugnay ng isang "pinadalisa na iglesia," tinutukoy niya ang proseso ng paghihiwalay ni Jeremias na nag-aalis ng "mahalaga mula sa hamak." Iniuugnay din niya ito sa ikatlong kabanata ng Malakias, kung saan may isang sugo na naghahanda ng daan para sa sugo ng tipan. Ang sugong naghahanda ng daan ay ang "tinig na sumisigaw sa ilang" ni Isaias. Ang sugo ng tipan ay si Cristo, na naghahandang makipagtipan sa isandaan at apatnapu't apat na libo, na "gaya ng" "mga Levita," ay "ibinukod niya para sa kaniyang tanging gawain." Pagkatapos ay kinikilala niya sila bilang mga saserdote, at sinipi si Jesus na nagsabi, "Kayo nga'y maging sakdal, gaya ng inyong Ama na nasa langit ay sakdal."

May isang proseso ng paglilinis na nahuhudyatan sa katapusan ng panahon ng paghihintay, sapagkat ang Panginoon ay may natatanging gawain na dapat ganapin ng isandaang apatnapu't apat na libo, at magkakaroon Siya ng isang dinalisa na iglesia bago "ang Kanyang mga hatol ay higit na kapansin-pansing bumagsak sa sanlibutan." Ang Kanyang mga hatol ay nasa sanlibutan na, ngunit sa batas ng Linggo, magsisimulang bumagsak ang "mapanirang mga hatol ng Diyos."

Ang mga paghatol na iyon ay isang "panahon ng habag para sa mga kailanma'y hindi nakilala ang katotohanan." Ngunit walang habag sa mga paghatol na iyon para sa mga ayaw sumailalim sa kinakailangang pagdadalisay. Ang mga "paghatol" na "mas kapansin-pansing bumabagsak" ay tumutukoy sa mga paghatol na nagsisilbing mga tanda. Ang mga iyon ay nagsisilbing hudyat, at ginagamit ng Espiritu Santo ang kaguluhan at kalituhang idinudulot ng mga paghatol na iyon, upang markahan ang kaibhan sa pagitan ng mga nangingilin sa "huwad na araw ng pamamahinga"

at ng mga "nangingilin sa Sabat ng Panginoon nang may budhing tapat," sapagkat ito lamang ang tanging paraan upang ang "sanlibutan ay mapagbalaan." Ang mga paghatol na nagsisilbing hudyat ang kaligiran na ginagamit ng Espiritu Santo upang patnubayan ang mga anak ng Diyos na nasa Babilonia pa, upang makilala ang watawat ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Subalit hindi lamang tumutukoy si Sister White sa kabanata tatlo ng Malakias; isinasama rin niya ang mga huling talata ng aklat ni Malakias, kabanata apat, at muling tinutukoy ang "tinig" na maghahanda ng daan para sa sugo ng tipan. Ang mga huling talatang iyon ay hindi tungkol sa paghahanda para sa sugo ng tipan; ang mga iyon ay tungkol sa pag-alaala sa kautusan ni Moises, at sa pagpapanumbalik ng mga puso ng mga ama sa mga anak, at ng mga anak sa kanilang mga ama. Ang "tinig" ay unang naghahanda para kay Cristo, bilang ang sugo ng tipan, upang biglang pumarito Siya sa Kanyang templo at dalisayin ang Kanyang bayang nadismaya na napukaw, upang maisakatuparan nila ang gawain ng bandila. Pagkatapos ay tinutukoy ni Malakias ang isa pang aspekto ng gawain ng "tinig."

Siya "ang magbabalik ng puso ng mga ama sa mga anak, at ng puso ng mga anak sa kanilang mga ama," at isasagawa niya ang gawaing ito kaugnay ng kautusang ibinigay sa Horeb. Si Elias, na siya ring "tinig" ni Isaias, ay tutukuyin ang mga kasalanan ng bayan ng Diyos. Bahagi ito ng proseso ng pagdadalisay. Iisa lamang ang pakahulugan sa kasalanan, na ito'y ang pagsalangsang sa kautusang ibinigay sa Horeb. Si Juan Bautista ay si Elias, at kasama sa kanyang gawain ang mismong bahaging iyon.

Nang mga araw na yaon ay dumating si Juan Bautista, na nangangaral sa ilang ng Judea, at nagsasabi, Magsisi kayo, sapagkat malapit na ang kaharian ng langit. Sapagkat siya ang tinutukoy ng propetang Isaias, na nagsasabi, Ang tinig ng isang sumisigaw sa ilang, Ihanda ninyo ang daan ng Panginoon, ituwid ninyo ang kanyang mga landas. At si Juan ay may kasuutang gawa sa balahibo ng kamelyo, at pamigkis na balat sa kanyang baywang; at ang kanyang pagkain ay mga balang at pulot-pukyutan. At pumaroon sa kanya ang Jerusalem, at ang buong Judea, at ang buong lupain sa palibot ng Jordan, at sila'y binautismuhan niya sa Ilog Jordan, na ipinahahayag ang kanilang mga kasalanan. Ngunit nang makita niyang maraming Fariseo at Saduseo ang dumarating sa kanyang bautismo, sinabi niya sa kanila, Kayong lahi ng mga ulupong, sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas sa darating na poot?

Kaya nga, magbunga kayo ng mga bungang nararapat sa pagsisisi; at huwag ninyong isiping sasabihin sa inyong mga sarili, Si Abraham ang aming ama; sapagkat sinasabi ko sa inyo na kaya ng Diyos na mula sa mga batong ito ay magbangon ng mga anak para kay Abraham. At ngayon man, ang palakol ay nakalapat na sa ugat ng mga punongkahoy; kaya't bawat punongkahoy na hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay pinuputol at inihahagis sa apoy. Ako nga ay nagbabautismo sa inyo sa tubig tungo sa pagsisisi; ngunit ang dumarating pagkaraan ko ay higit na makapangyarihan kaysa sa akin, na hindi ako karapat-dapat magdala ng kaniyang panyapak; siya ang magbabautismo sa inyo sa Espiritu Santo at sa apoy: Na ang tagahipa ay nasa kaniyang kamay, at lilinin niyang lubos ang kaniyang giikan, at titipunin niya ang kaniyang trigo sa kamalig; ngunit ang ipa ay susunugin niya sa apoy na di-maapula. Mateo 3:1-12.

Si Juan Bautista ay dumating sa "ilang" ng tatlo't kalahating araw ng Pahayag kabanata labing-isa, sapagkat ang lahat ng mga propeta ay higit na nagsasalita hinggil sa mga huling araw kaysa sa mga araw na kanilang kinabuhayan. Naghatid siya ng mensahe na magsisi sa kasalanan, sapagkat malapit na ang kaharian ng langit, gaya ng nabubuksan ang Pahayag ni Jesucristo kapag "malapit na ang panahon." Inilalarawan ni Juan Bautista ang gawain ng "tinig," sapagkat ayon kay Jesus, siya rin ang Elias na darating.

Sapagkat ang lahat ng mga propeta at ang kautusan ay nanghula hanggang kay Juan. At kung ibig ninyong tanggapin ito, siya ang Elias na darating. Ang may tainga upang makinig, ay makinig. Mateo 11:13-15.

Itinuro ni Jesus na ang makahulagang pagkakakilanlan ni Juan Bautista ay isang pagsubok. Tahasang sinabi niya, "kung ito'y inyong tatanggapin." Pagkatapos, inudyukan ni Jesus ang Kaniyang mga alagad na tanggapin iyon sa pagsasabi, "Ang may mga tainga upang makarinig, makinig." Ano ang marapat niyang pakinggan? Pakinggan niya kung sino ang tinig na dumarating sa panghuling ilang ng Bibliya, at naghahanda ng daan para sa sugo ng tipan, upang ihanda ang isang daan at apatnapu't apat na libo upang gumanap ng isang natatanging gawain sa panahon ng mga kapansin-pansing hatol ng Diyos.

Si Juan ay nagsuot ng "kasuotang yari sa buhok ng kamelyo, at pamigkis na katad sa kaniyang baywang; at ang kaniyang pagkain ay mga balang at pulot na ligaw." Ang kaniyang "pagkain" ay ang mensahe ng Islam, sapagkat ang salitang "locusts" ay kumakatawan sa Islam, at ang pulot ay ang salita ng Diyos, na naging matamis sa kaniyang bibig. Ang matamis na mensaheng kaniyang kinain ay tungkol sa "ligaw" na asnong Arabe, ang pinakaunang sagisag ng Islam sa mga Kasulatan. Ang matamis na mensahe ng ligaw na asnong Arabe ng Islam, na kinakatawan din ng "locusts", ay hinabi rin sa kaniyang kasuotan, sapagkat ang mga kamelyo ay isa pang sagisag ng Islam. Hindi pagpili sa kahulugan ng salitang "locusts" ang gamitin ito bilang sagisag ng Islam, kahit pa ang pagkaing kinain ni Juan ay tumutukoy sa punong locust at hindi sa mga insekto. Ang salitang "locusts" ay isang sagisag ng Islam, at hindi inilalarawan ni Juan ang pagkain ng anumang pisikal na pagkain; ang kaniyang pagkain ay sagisag ng propetikong mensaheng kaniyang kinain.

Ang kaniyang pamigkis ay ang "propesiya" na inilalarawan sa Habakuk. Ang propesiyang iyon ang nagbubuklod sa unang kabiguan, sa panahon ng pag-antala ng mga dalaga, at sa mga saligan ng Adbentismo gaya ng kinakatawan sa mga sagradong tsart. Si Habakuk ang propetikong pamigkis na nagbuklod sa lahat ng mga katotohanang iyon.

Sapagkat ang pangitain ay para sa takdang panahon; ngunit sa wakas ito'y magsasalita at hindi magsisinungaling. Bagaman ito'y magluwat, hintayin mo ito; sapagkat walang pagsalang darating, hindi ito magluluwat. Narito, ang kaniyang kaluluwang nagmamataas ay hindi matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa kaniyang pananampalataya. Habakuk 2:3, 4.

Ang mensaheng propetiko na, gaya ng isang bigkis, ay nagbuklod sa mga mensaheng bumubuo sa babala ng "tinig," ay ang talinghaga ng mga dalaga kaugnay ng pangitaing nagluwat, datapwat magsasalita. Ang pangitain ng Sigaw sa Hatinggabi ay nagpapakilala ng kaibhan sa pagitan ng mga

hamak, na ang “kaluluwa ay nagmamataas,” at ng mga mahalaga, na inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya ang bigkis na suot ng “tinig.”

At ang katuwiran ay magiging pamigkis ng kaniyang mga baywang, at ang katapatan ay magiging pamigkis ng kaniyang mga balakang. Isaias 11:5.

Nang, pagkaraan ng kabiguan noong Hulyo 18, 2020, dumating ang “tinig na sumisigaw sa ilang” ng kabiguan, ang mensahe nito ay ang gayunding mensahe na taglay na nito mula pa noong Setyembre 11, 2001. Ang mensaheng iyon mula sa darating na Elias, para sa mga naghihintay na nabigong mga patay na tuyong buto, ay ito: na ang Islam ang “mga hudyat na kahatulan” na nagbibigay ng kaligiran upang ang iba pang mga anak ng Diyos na nasa Babilonia ay matuto ng katuwiran.

Ang daan ng matuwid ay katuwiran: ikaw, O Pinakamatuwid, ang tumitimbang sa daan ng matuwid. Oo, sa daan ng iyong mga kahatulan, O Panginoon, naghintay kami sa iyo; ang nasa ng aming kaluluwa ay sa iyong pangalan, at sa pag-alaala sa iyo. Sa aking kaluluwa ay hinangad kita sa gabi; oo, sa aking espiritu na nasa loob ko ay hahanapin kita nang maaga: sapagkat, pagka ang iyong mga kahatulan ay nasa lupa, matututo ng katuwiran ang mga naninirahan sa sanlibutan. Isaias 26:7-9.

Si Juan Bautista, na siyang Elias na darating, ay ang "tinig" sa "ilang" ng tatlo't kalahating araw ng Kabanata Labing-isa ng Apocalipsis. Kasama sa kaniyang gawain ang pagtukoy sa ikaapat at pangwakas na salinlahi ng Adbentismo, na ang kanilang mga kaluluwa ay nagmamataas at nagtitiwala sa pamanang espirituwal ng kanilang mga ama, ngunit nakadarama na malapit nang dumating ang poot ng Diyos. Sila ang ikaapat na salinlahi, sapagkat lubos na nahayag sila bilang isang salinlahing kabaligtaran mismo ni Cristo. Sila ang lahi ng mga ulupong, ngunit tumutukoy pa rin sila sa kanilang amang si Abraham, upang igiit na sila nga ang salinlahi ng Kordero. Ang salinlahi ng Kordero ay ang hinirang na salinlahi ni Pedro; sila ang mga sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon.

Malinaw na inilantad ni Juan ang mga kasalanan ng mga nagparitong makinig sa kaniyang mensahe, sapagkat sila’y nagsisi at nabautismuhan. Ipinabatid din niya sa kanila na may Isang susunod sa kaniya, na lubusang lilinis ang Kaniyang giikan. Ang Isa na iyon ay ang Sugo ng Tipan; Siya ang “taong may walis-panlinis” na nagwawalis ng mga huwad na barya at hiyas palabas ng bintana at ibinabalik ang mga orihinal na hiyas, na pagkatapos ay nagliliwanag nang sampung ulit na higit kaysa noong si William Miller ay pinatnubayan ng mga anghel sa gawaing pagtitipon ng mga orihinal na hiyas sa kilusan ng unang anghel.

Tuwiran si Juan Bautista sa kaniyang pagtuligsa sa pagtitiwala ng mga Adventistang Laodiceano sa kanilang amang si Abraham, sapagkat ang darating na Elias ay upang ibalik ang puso ng mga ama sa mga anak at gayundin ang puso ng mga anak sa mga ama. Ang prinsipyo ng biblikal na paglalapat ng una at ng huli ay nahahayag sa gawaing iyon; gayundin naman, naroroon ang lunas para sa mga nasusumpungan ang kanilang mga sarili na nasa kalagayang nagkakawatak-watak, sa lupain ng mga kaaway, patay sa ilang. Dapat nilang kilalanin ang kanilang mga kasalanan, at ang

mga kasalanan ng kanilang mga ama, at magsisi. Kasabay ng pagkilala sa kanilang mga kasalanan at sa mga kasalanan ng kanilang mga ama, kailangan din nilang aminin na hindi sila lumalakad na kasama ng Panginoon sa panahon ng ilang na tatlo at kalahating araw. Higit pa rito, kailangan nilang aminin na ang Diyos ay hindi lumalakad na kasama nila sa kasaysayang iyon.

At ang mga nalabi sa inyo ay mauubos dahil sa kanilang kasamaan sa mga lupain ng inyong mga kaaway; at pati dahil sa mga kasamaan ng kanilang mga ama ay mauubos sila kasama nila. Kung ipagtatapat nila ang kanilang kasamaan, at ang kasamaan ng kanilang mga ama, pati ang kanilang pagsalangsang na isinagawa nila laban sa akin, at na sila man ay lumakad na salungat sa akin; at na ako man ay lumakad na salungat sa kanila, at dinala ko sila sa lupain ng kanilang mga kaaway; kung magkagayo'y ang kanilang mga pusong di-tuli ay magpakumbaba, at kanilang tanggapin ang kaparusahan ng kanilang kasamaan: kung magkagayo'y aalalahanin ko ang aking tipan kay Jacob, at gayon din ang aking tipan kay Isaac, at ang aking tipan kay Abraham ay aalalahanin ko; at aalalahanin ko ang lupain. Levitico 26:39-42.

Ang sumpa ay dahil sa hindi nila inalala ang mga Sabat ng lupain.

Si Juan Bautista, na siyang Elias na darating, ay sumasagisag sa "tinig" sa ilang ng tatlo't kalahating araw ng Pahayag labing-isa. Uutusan niya ang mga tuyong buto ng mga patay na "aalalahanin" ang kautusan ni Moises sa Horeb, at kung gagawin nila iyon, kung magkagayon "aalalahanin" naman ng sugo ng tipan ang tipan ng kanilang mga ama. Ngunit tanging kung ikukumpisal nila ang kanilang mga kasalanan, ang mga kasalanan ng kanilang mga ama, at, lalo pang nagpakumbaba, tutukuyin nila nang tiyak ang mga pagsalangsang na "ipinagsalangsang laban sa" Diyos.

Kailangan din nilang aminin na sila ay lumalakad na "salungat" sa Diyos, at na ang Diyos ay lumalakad na "salungat" sa kanila.

Kailangan din nilang kilalanin na sila ang mga patay at tuyong buto sa lansangan ng Apocalipsis labing-isa, sapagkat kailangan nilang aminin na ipinasok sila ng Diyos sa lupain ng kaaway, at ang lupain ng kaaway ay kamatayan.

Ayon kay Juan Bautista, kailangan din nilang sagutin ang tanong kung sino ang "tinig" na sumisigaw sa "ilang", sapagkat itinanong ni Juan, "Sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas kayo mula sa darating na poot?"

Ipagpapatuloy natin ang mga paksang ito sa susunod na artikulo.

Ang ministro ng Diyos ay inutusan: 'Humiyaw ka nang malakas, huwag kang magpigil; itaas mo ang iyong tinig na gaya ng pakakak, at ipahayag mo sa Aking bayan ang kanilang pagsalangsang, at sa sangbahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan.' Sinasabi ng Panginoon tungkol sa bayang ito: 'Hinahanap nila Ako araw-araw, at nalulugod silang malaman ang Aking mga daan, na gaya ng isang bansang gumawa ng katuwiran.' Narito ang isang bayang naglilinlang sa sarili, matuwid sa sariling paningin, at kampante sa sarili, at ang ministro ay inutusan na humiyaw nang malakas at ipahayag sa kanila ang kanilang mga pagsalangsang. Sa lahat ng kapanahunan ang gawaing ito ay isinagawa para sa bayan ng

Diyos, at ito'y kailangan ngayon higit kailanman. Testimonies, tomo 5, 299.